

[Tove Jørgensen]

kartotek. Det var i en tid, hvor den forestående krise begyndte at vise sig i form af skærpede sociale tilstande med stor arbejdsløshed, der var hjemløsebevægelse osv., og det var på dette tidspunkt, registreringen tog fart og blev en central opgave for politiet – der er jo ikke så stor forskel på, om det er politiets eller forsvarrets efterretningstjeneste, der udøver virksomheden, for der er jo et ganske glimrende samarbejde. Men det kartotek, der her er omtalt, blev stort. Den 9. april 1940 bestod det af 75.000 kort hvert omhandlende 1 navn. Men det var altså danske arbejdere, hvis livseksistens selv var truet som følge af krisen, der af efterretningstjenesten inden for politiet betragtedes som en trussel imod det danske samfund. »Men,« skriver Carl Madsen, »indtil besættelsen var der kun ét kartotek opstillet efter alfabetet og med henvisninger til et dossier, der forelå om hver enkelt.« I denne form var kartoteket uegnet som grundlag for razziaer og anholdelsesaktioner mod enkelte politiske grupper af befolkningen, fordi man ikke havde disse grupper udsøndrede og samlede i specialkartoteker.

Det er nogle fejltagelser, som man har forstået at rette op på siden inden for etaterne. Jeg tænker her på den dårlige systematik, der var i den gamle form for registrering. Dette har man naturligvis rettet op på i disse EDB-tider.

Siden 1972 eksisterer der i FET en central personregistratur. Det er med andre ord ikke mere afgørende at have et personregister i den gamle forstand. Det afgørende er at have et journalnummer, for så er det muligt igen FETs centrale personregistratur at konstatere de pågældende personers identitet. Som kommissionsdomstolen beroligende erklærer i rapportens side 15, er det slet ikke nødvendigt med hverken personnavne, CPR-numre el. lign. Det er nok med det her journalnummer til FETs EDB-register. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke brugen af dette register er i modstrid med regeringserklæringen af 1968. Jeg vil gerne vide, hvor mange journalnumre det indeholder, og hvilke lovlige organisationer og deres lederstab der er registreret i dette system. Kan vi ikke få dette at vide her i dag?

Det er en ganske alvorlig sag, for den hænger direkte sammen med brugen af blanket E 1013. Ulrik Schmidt sagde om brugen

af blanketten til kommissionsdomstolen, at han brugte den som led i indsamlingen af oplysninger vedrørende organisationer og grupper, som han anså for at udøve nedbrydende virksomhed, og at han omkring 1969-70, altså dengang Vietnamkrigen var på sit højeste og modstanden her i landet mod de amerikanske krigsforbrydelser var særdeles udbredt, fandt det hensigtsmæssigt at bruge E 1013 til systematisering af oplysningerne.

Det, som man savnede dengang i 1940, da man forberedte sig mod såkaldt nedbrydende virksomhed, har man altså nu fået bragt i orden, og nu siger kommissionsdomstolen så på side 22 i rapporten, at anvendelse af en blanket som E 1013 ikke i sig selv kan anses som stridende mod regeringserklæringen. Man mener ikke engang, at der er sket en omgælse af personregistreringsreglerne, for, siger man, materiale om organisationer vil være uden reel mening, hvis navne på ledende medlemmer ikke kan indgå deri. Der har ikke fundet en egentlig systematisering og individualisering af det begrænsede antal navne sted, siger man. Men det er ikke tilstrækkeligt, at man er lidt betænkelig ved eventuelle omgæelser, og det er ikke tilstrækkelig sikkerhed, at E 1013-blanketterne er blevet brændt, ikke i en fotokopieringstidsalder.

Hvad er det så, man registrerer, og hvem er det, man registrerer? Nu skal man også lige tænke på, hvem det er, man betjener sig af. Man gjorde engang den fejltagelse i den tidligere kartoteksførelse, at man benyttede sig af suspekte personer, men det er ikke noget, man har fået rettet endnu. Det er kun navnet »Bananen«, der af gode grunde er udskiftet med navnet Hetler, og så er der alle dem, som navnløse for os andre fortsætter deres termitvirksomhed mod de lovlige politiske bevægelser.

Men hvem er det, man i dag finder er nedbrydende? Det er først og fremmest arbejderbevægelsen, det er det borgerlige frisind, og det er partierne på venstrefløj. Men det er ikke kun dem. Det er simpelt hen alle, der som målsætning har en udvidelse af demokratiet, en udvidelse af frihedsrettighederne. Det er altså det, der er definitionen på nedbrydende virksomhed. Og hvem er det så, denne meget store befolkningsgruppes virksomhed er rettet imod? Er det den danske stat, eller er det den danske befolkning? Der